

Chương 13

Gió Đùa Nước Dợn

Hương Tân không giận, điểm nhẹ một nụ cười thốt:

- Triển huynh trách oan cho tại hạ rồi! Hai mũi tên Tình Nhân Tiền và chiếc Xuyên Tâm lệnh đó do tiểu nhi của tại hạ nhặt được trên nền nhà của Tần Vô Triện lúc y thọ thương. Nó là vật rơi rớt, nên nó mất cái ma lực đáng sợ của nó, giờ đây Xuyên Tâm Lệnh bất quá chỉ là một mảnh giấy thừa, còn đôi tên kia chỉ là hai mũi thép thông thường thôi.

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Máu hận thù đang sôi sục, bỗng lắng xuống, nhiệt độ cũng giảm luôn.

Phương Tân lại trở tài hoạt bát, thao thao bất tuyệt để tiếp nối.

- Tại hạ dùng mảnh giấy đó với hai mũi tên vô dụng câu dẫn Triển huynh đến đây. Tuy làm thế là có phần nào thất kính đối với thế huynh song ngoài phương pháp đó ra thì tại hạ đành bó tay! Hẳn Triển huynh lượng thứ cho tại hạ trong cái thế chẳng đành đứng.

Triển Mộng Bạch cười nhạt:

- Nếu cho rằng người có thiện ý với ta thì thật là trên thế gian này chẳng ai tin được sự kiện như vậy! Tốt hơn người đừng nói chi cả! Thà im lặng mà để người ta nghi ngờ, dù sao thì sự nghi ngờ đó không sâu đậm lắm, chứ nói ra lại chẳng ai tin, sự nghi ngờ lại lôi cuốn thêm điều khinh miệt.

Chàng quay mình, không muốn nghe nữa.

Phương Tân lập tức phi thân tới, chặn phía trước mặt chàng, trầm giọng thốt:

- Khoan đi!

Lão nhìn quanh, rồi thấp giọng tiếp:

- Triển huynh có biết là hiện tại đang lâm vào nguy cảnh hay không? Tánh mạng thế huynh bị hăm dọa nghiêm trọng, sự sống cầm như chuông treo bằng sợi chỉ mảnh. Nếu ngay từ bây giờ, thế huynh chấp thuận theo tại hạ ly khai nơi này thì tình thế có thể từ nguy hiểm chuyển sang an lành, ngược bằng thế huynh dần dà thêm một giây phút thì có trời mới cứu thế huynh được. Vả lâm nguy rồi, thế huynh không còn hy vọng đến Đế Vương Cốc đâu!

Triển Mộng Bạch muốn bước đi, nhưng ngật vì Phương Tân chặn lối, bởi chưa tiện động thủ, chàng đành đứng lại, lạnh lùng nhìn lão.

Rồi chàng bật cười cuồng dại.

Cười một lúc, chàng cao giọng thốt:

- Triển Mộng Bạch này chẳng hề sợ chết, dù người phác họa trăm ngàn cảnh nguy, chưa hẳn người dọa khiếp nổi ta!

Chàng dừng lại một chút lại tiếp, vẫn với giọng cao ngạo.

- Vô luận người có thái độ nào đối với ta, ta nghĩ đến chỗ giao tình ngày trước, sẵn sàng bỏ qua cho người, vậy người đi đi, đừng nói nhiều vô ích.

Phương Tân trầm gương mặt.

Giây lâu, lão chỉnh sắc thốt:

- Triển huynh, nếu là việc chi khác, thế huynh không tin lời tại hạ cũng chẳng sao, song việc này thì ... nhất định là thế huynh nên tin, bởi tại hạ không hề bịa chuyện lung lạc tinh thần thế huynh đâu! Giả như tại hạ muốn hãm hại thế huynh thì đâu phải đợi đến hôm nay? Lời nói của tại hạ phát xuất từ cái tâm chí thành. Triển huynh không chịu ly khai địa phương này ngay, thì một phút đi qua là một phần nguy tăng thêm đó! Tại hạ thực tình không muốn thế huynh mất mạng đang lúc thanh xuân, con đường tương lai còn dài, vòm trời sự nghiệp đang mở rộng chờ thế huynh.

Lão giục:

- Đi! Triển huynh! Đi ngay, theo tại hạ rời nơi này cấp tốc, nếu cần, tại hạ cũng dám ...

Triển Mộng Bạch quát:

- Người dám làm gì?

Phương Tân lạnh lùng:

- Động thủ, cưỡng bức thế huynh!

Bỗng lão vương tay, sè thẳng ngón, điểm nhanh vào huyệt kỳ môn của Triển Mộng Bạch.

Lão nổi danh trên giang hồ về pháp điểm huyệt, lối xuất thủ của lão quả thật thần diệu, chiêu tùy theo ý, ý điều khiển chiêu, ý vừa thành hình là chiêu đến đích.

Gia dĩ, lão còn có thể biến chiêu bất thường cho nên, thấy lão xuất thủ, người ngoài tưởng đâu lão điểm vào một huyệt này, nhưng lão lại điểm vào huyệt khác, do đó đối tượng của lão không thể đề phòng kịp.

Đã thế, tay lão đưa ra, nhanh vô tưởng, chiêu tiếp nối chiêu cùng một lúc lão có thể phát ra năm bảy chiêu, nhằm vào những đích khác nhau.

Nhưng, trong lúc quá giận, Triển Mộng Bạch chẳng xem chiêu thức của lão ra quái gì, chàng lách mình qua một chút, đoạn vùng quyền đánh trả.

Song quyền đó, chẳng nhắm vào người lão mà chỉ nhắm vào tay, chàng không hóa giải chiêu của lão, để sau đó phản công mạnh, chàng lại dùng thế cương, khắc thế công.

Quyền đánh chộp lên, quyền phong rít lên, phong trụ hẳn thế công của Phương Tân. Chính đó là ngón bí ảo trong quyền pháp của chàng.

Đánh như thế trong vũ lâm gọi là dùng cái trung thắng cái xảo.

Cái gì có xảo tất có gian trá, hẳn thuộc tà, cái nào có vụng tất có chơn chất, thuộc chánh.

Lấy cái vụng khắc cái xảo, là dùng chính khắc tà, trong vũ học phương pháp đó rất linh diệu, và chỉ có những người luyện tập đến mức độ cao siêu mới áp dụng nổi.

Thực ra Triển Mộng Bạch chưa phải là cao thủ tuyệt đỉnh cho nên chàng chẳng cần thấu triệt được cái đạo lý vụng khắc xảo, chánh khắc tà.

Sở dĩ hiện tại chàng dùng phương pháp đó chẳng qua vô tình mà dùng, một phần lớn do tánh khí cương trực của chàng, thà gãy chứ chẳng chịu nguyên vẹn, thắng mà gãy vẫn hơn cam tâm công mà giữ được nguyên vẹn.

Chàng còn tha thiết gì đến lễ sống nữa đâu mà phải cân nhắc.

Đành rằng thù cha còn mang nặng nơi đầu vai, chàng cần phải được sống để thanh toán mối thâm cừu huyết hải đó, nhưng từ ngày ly gia đến nay luôn luôn chàng gặp phải điều oan uổng, rồi bất mãn, rồi bức tức phần hận, đau buồn, tủi hổ dồn dập, cướp mất cái nhựa sống hăng say nơi chàng, chàng chỉ mong được chết sớm là hơn.

Do đó, cứ mỗi lần gặp cơn nguy, cứ mỗi lần gặp bức tức là chàng lăn thân vào cuộc, nhắm mắt mà đánh, dốc toàn lực mà đánh, địch chết, hay chàng chết điều đó chẳng nghĩa gì, miễn một trong hai chết đi cho chàng đỡ khổ.

Cũng vì thế chàng xuất phát cuộc đối phó với Phương Tân đêm nay một cách quyết liệt, vô hình trung lại hữu hiệu quá phi thường.

Phương Tân biết rõ chàng, tự nhiên lão ước độ thực lực của chàng không sai sự thật lắm.

Có ước rõ được thực lực của chàng lão mới dám câu dẫn chàng đến nay, để mà lão mong thi thố thủ đoạn áp đảo chàng, bức bách chàng.

Ngờ đâu chàng đánh hăng say quá chừng.

Thành ra lão hết sức kinh hãi buột miệng kêu lên:

- Quyền pháp tuyệt diệu thật!

Thay đổi bộ vị, lão chuyển mình vừa nhanh vừa liên tục, từ bên hữu đó công vào mấy chiêu.

Chiêu thức của lão vừa nhanh vừa liên tục, bản chất thuần nhu bởi lão tính dùng nhu thắng cương.

Triển Mộng Bạch vẫn hùng hổ nghênh đón.

Vũ công của Triển Mộng Bạch bất quá ở trong mức tầm thường còn lâu lắm chàng mới là đối thủ của lão. Huống chi tuổi giang hồ của chàng quá non, chàng chỉ xuất đạo mấy tháng thôi thì làm sao chàng đối phó nổi một người tài cao hơn chàng là kinh nghiệm cũng phong phú hơn chàng.

Song nhờ chàng đang lúc huyết khí phương cương, gia dĩ niềm phần hận dâng cao cực độ, chàng lại áp xuất thủ công cuồng loạn như vũ bão, Phương Tân lợi hại đến đâu cũng phải thủ nhiều hơn công, mà lúc thủ ai ai cũng kém thế phần nào.

Chiêu thức của lão cũng quá lợi hại, những chỗ lợi hại đó chẳng gây nên một kết quả nào trước cái thế ồ ạt của Triển Mộng Bạch.

Qua độ hai mươi chiêu rồi, Phương Tân chưa tạo được một ưu thế.

Điều đó chẳng phải lão kém tài không hạ nổi chàng. Điều đó sở dĩ là vì lão chẳng dám gây thương tổn thực sự cho Triển Mộng Bạch.

Phàm trong một cuộc giao đấu gặp địch thủ mạnh mà bị bắt buộc chẳng gây thương tổn cho địch thiết tưởng không phải là việc dễ dàng.

Cũng vì lão chỉ muốn chế ngự chàng sông, chứ không gây thương thế nên lão phải kéo dài cuộc đấu chờ dịp.

Thủ pháp và chiêu thức của lão phải được sử dụng rất là uyển chuyển, lão cũng có thể dùng chiêu độc, nhưng cố tránh những chiêu sát nhân, do đó rất khó thành công trong thời gian mong muốn.

Tại làm sao lão không gây thương thế cho Triển Mộng Bạch.

Chẳng có chi lạ cả. Tham vọng của lão là chiếm cho được lá Bạch Bối Kỳ cùng với pho bí kíp vũ công mà Tần vô Triện lúc lâm chung đã giao cho Triển Mộng Bạch.

Lão muốn giữ chàng còn nguyên vẹn, khi nào lấy được hai vật đó lão sẽ hạ sát chàng nếu thực sự lão muốn vậy.

Dần dần, lão bị Triển Mộng Bạch dồn vào đường cùng, và lão không có hy vọng gì thủ thắng nổi rồi.

Phương Tân nóng nảy quá chừng, mồ hôi vã ra ướt cả đầu lẫn mặt.

Đã thế lão lại đưa mắt nhìn quanh chừng như sợ có người xuất hiện bất ngờ tiếp trợ Triển Mộng Bạch.

Lão còn lạ gì bên cạnh chàng có Tiêu Phi Vũ, mà Tiêu Phi Vũ là con gái của Cốc chủ Đỗ Vương Cốc, tài nghệ của nàng hẳn phải ghê gớm lắm?

Đã không dốc được toàn lực lại còn phập phồng lo sợ, thì làm sao lão không khỏi phân tâm?

Chiêu thức của lão dần dần mất chặt chẽ.

Và thủ pháp của lão dần dần rối loạn ...

Bỗng, Triển Mộng Bạch quát to:

- Dừng tay!

Phương Tân sững sốt chẳng hiểu chàng muốn gì, cấp tốc nhảy ra ngoài vòng chiến, lùi lại mấy bước.

Đoạn, lão hỏi:

- Rõ ràng là Triển huynh đang thắng thế, tại sao đột ngột bảo lão phu dừng tay?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Về vũ công người cao cường hơn ta, nhưng hiện tại thì người kém thế rõ rệt, điều đó chứng tỏ người không xuất toàn lực đối phó với ta ...

Chàng dừng lại nhìn thẳng và mặt đối phương, gần từng tiếng tiếp nối:

- Giả như người quyết định thủ thì cứ dốc toàn lực, dù ta chết nơi tay người chẳng bao giờ ta thán oán, nhục bằng người không có ý đó thì rút đi cho ta. Bình sinh ta không chấp nhận một cuộc chiến mà đối phương nường tay như có sự thương hại.

Phương Tân sững sờ.

Lão là con người tàn độc, man trá, suốt đời chỉ chuyên lừa người nhưng lão chưa từng gặp một người nào cương trực như chàng.

Cái gian tà của lão, nếu gặp gian tà đối chọi thì càng hiện rõ lợi hại, nhưng gặp phải thứ cương trực của con người thành phác, chơn chất đến thần cũng phải dè, quỷ cũng phải lánh, trời đất cũng phải kiêng thì cái gian tà của lão cầm như mất đất dụng võ rồi.

Lão thử người một lúc, chưa biết phải lấy thái độ nào đối phó với Triển Mộng Bạch.

Chàng ngay thẳng quá, nếu lão cứ đánh mãi, đánh mà chẳng tỏ một lý do chánh đáng thì đúng là lão định gây sự rõ ràng, và như vậy thì lão sẽ mang tai tiếng trên giang hồ biết bao?

Dù sao thì lão cũng phải tạo cho lão một tư cách dù là giả tạo, dùng cái tư cách đó che dấu tâm tư gian xảo của lão.

Lão chưa kịp có phản ứng thích nghi bỗng một tràng cười trong trẻo vang lên đầu đó, rồi một câu nói tiếp theo, vẫn với giọng êm dịu trong trẻo:

- Nhị muội nói đúng quá, Triển Mộng Bạch quả thật là một chàng trai phi thường trong hàng nam nhân hiện nay, tìm được một người như hấn thiết tưởng chẳng phải dễ.

Câu nói theo gió đưa đi và người cũng nương theo gió mà đến, từ trong bóng đêm, ba người xuất hiện.

Phương Tân giật mình, biến sắc mặt thê thảm.

Lão cấp tốc quay mình phóng chân chạy đi.

Nữ nhân vừa cười vừa nói đó, tiếp tục cười, cười rồi gọi:

- Đi đâu mà vội, Phương Tân? Đợi một tí nữa đã nào! Con trai ngươi còn ở đây bầu bạn với ta, ngươi nữ nào bỏ hấn mà chạy đi một mình?

Phương Tân đứng lại liền. Chân không nhút tới mà cũng không lùi, thân hình cũng chẳng quay, lão như con người máy, cơ quan điều khiển đã ngừng thì người máy bất động.

Triển Mộng Bạch cau mày, hướng mắt nhìn về phía phát xuất tiếng cười, tiếng nói mà cũng vừa có bóng người xuất hiện.

Ba người vừa xuất hiện gồm một nam hai nữ, trong hai nữ có Tiêu Phi Vũ, còn nàng kia vận cung trang nhan sắc tuyệt vời.

Nam chẳng ai khác hơn là Phương Dật, đầu cúi thấp, thần khí tản thất, thê thảm hơn là kẻ chết cha, lùi thủi bước theo hai nữ nhân.

Thiếu nữ lạ đó luôn luôn nở nụ cười tươi, đến cả đôi mày của nàng cũng chùng như cười theo đôi môi, trông nàng ai ai cũng thấy vui lây, nàng đi đến đâu là gieo niềm yêu đời đến đó.

Chính nàng ấy vẫy tay về phía Phương Tân gọi:

- Sao ngươi không đi luôn? Ngươi không đi thì hãy trở lại đây chứ đứng đó làm gì? Có ma nào hiện ra nơi đó mà ngươi chờ đối thoại?

Không làm sao hơn Phương Tân quay mình lại, từ từ bước trở lại cục trường.

Nàng vận y phục hoa lệ đó, mỉm cười gật gù, thốt:

- Vậy mới phải đó! Biết điều lắm đó Phương Tân. Ta khen!

Bây giờ nàng mới hướng mắt về Triển Mộng Bạch, quan sát chàng khá kỹ.

Đôi mắt nàng không to lắm song rất đẹp, ẩn dưới làn mi dài bên trên có đôi mày cong vút như nửa vành trăng che mắt, đôi mắt đó đảo qua đảo lại, ánh thu ba chớm chớp, có cái hấp lực làm điên loạn tâm thần con người bất gặp.

Triển Mộng Bạch vốn nổi tiếng là có quả tim bằng thép, có tâm tình lạnh như giá băng vẫn nghe lòng nao nao.

Chàng sợ ánh mắt của nữ nhân, quay mặt về hướng khác.

Nàng bật cười khanh khách, gọi Tiêu Phi Vũ:

- Nhị muội ơi, cái gã Triển Mộng Bạch kia tánh tình thì cứng rắn, nhưng hấn lại rụt rè, e thẹn như gái về nhà chồng thế? Lạ chưa!

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Thơ thơ có biết không? Trên thế gian này trước mặt thơ thơ làm gì có một nam nhân chẳng thẹn? Gặp thơ thơ rồi, nam nhân nào chẳng thẹn thì nam nhân đó đúng là một tượng đá rồi! Con người dễ hoá thành ngốc tử trước một tuyệt sắc gia nhân, con người khó giữ bình thản trước ánh thu ba tuy nhẹ nhưng thừa làm đổ vỡ một thành trì ...

Nữ nhân khoác tay, kêu lên:

- Ấy chết! Nhị muội đừng nói nữa, cho xin đi, đừng làm cho người ta thẹn không đường mà chui trốn đây này! Dem người thơ thơ mà so sánh với nhị muội thử xem, lời khen tặng đó sẽ lộ cái chất sáo của nó!

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Nàng ấy là thơ thơ của Tiêu Phi Vũ? Nếu là chị em với nhau tại sao họ chẳng giống tánh nhau chút nào cả?

Tiêu Phi Vũ thì ngông cuồng, phóng túng vượt ra ngoài phạm vi lễ giáo mà một thiếu nữ trâm anh cần phải giữ gìn, nàng không chấp nhận một sự câu thúc nào, và ngay cả thưở nhỏ đã nhiễm tác phong của một nam nhân.

Nữ nhân này biểu lộ rõ rệt cái nữ tánh trong cử động, ngôn từ, còn Tiêu Phi Vũ thì lại hoàn toàn là cái mẫu nam nhân.

Nữ nhân đảo ánh mắt quanh một vòng, rồi từ từ tới gần Phương Tân mỉm cười hỏi:

- Người ta, ai ai cũng cười, cũng vui, cố sao người chẳng vui?

Phương Tân biến sắc mặt thành màu đất, chết đứng tại chỗ, còn cười vui nổi gì được?

Nữ nhân gật gù:

- A! Ta biết rồi, người lừa bọn ta, với cái ý là cầm chân bọn ta ở một nơi rồi một mình người vọt đi để được chắc ăn hơn, người lại bảo con người dụ bọn ta đi xa, người tưởng bọn ta ngu xuẩn lắm nên mới dám thực hiện cái kế trẻ con đó! Bây giờ thì hẳn là người đã phát hiện ra rồi, cái kế ấy thật trẻ con và bọn ta cũng chẳng đến nỗi quá ngu xuẩn!

Nàng hỏi:

- Có đúng không nào?

Phương Tân cúi đầu:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Nữ nhân cười nhẹ:

- Thực ra thì người nên mừng mới phải vì người đã làm một trò đùa đáng cho thiên hạ cười lẫn. Thiên hạ cười được thì người cũng nên cười cho vui chứ? Người thử nghĩ xem còn cái gì đáng cười hơn là lừa gạt bọn ta, xem bọn ta như trẻ con?

Phương Tân ấp úng:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Giọng của lão rung quá, lão chẳng nói gì được ngoài mấy tiếng tại hạ, lão nói đi nói lại mấy tiếng đó.

Nữ nhân cười tít:

- Tại hạ hay tái hạ? Tái hạ là lần sau? Lầu sau người sẽ làm gì nữa. Dù người định làm gì trong lần sau, tùy người, ta chỉ muốn người cười thôi! Cười bây giờ đi, đừng đợi lần sau, lâu lắm!

Phương Tân càng phút càng sợ hãi:

- Tại hạ ... cười không nổi rồi.

Nữ nhân lắc đầu, rồi thở dài, rồi dịu giọng tiếp:

- Bây giờ không cười thì đến chừng nào người mới cười? Ta chỉ sợ không còn dịp cho người cười đâu!

Phương Tân hét lên một tiếng, quỳ ngay xuống đất, rung rung giọng vang cầu:

- Tại hạ biết tội rồi, xin công chúa mở lượng hải hà, dung tha ...

Nữ nhân cười nhẹ:

- Dung tha ai? Dung tha người? Chính người là người mang tin đến cứu thiên hạ, thiên hạ không van cầu dung tha sao người lại van cầu?

Thiên hạ ở đây là Triển Mộng Bạch, bởi Phương Tân bảo là bắt được một tin nguy hại đến cho chàng, tìm gặp cho được chàng, bức bách chàng phải ly khai cấp tốc nơi đây, tránh tai họa cháy mảy.

Câu nói của nàng có dụng ý như thế nào, chỉ có nàng biết, Triển Mộng Bạch chừng như hiểu lắm, nên nghĩ:

- Thì ra, Phương Tân không dối gạt ta!

Lập tức, chàng lướt tới, chặn ngang trước mặt Phương Tân, quát khê:

- Khoan!

Nữ nhân nhìn chàng, cười mỉm hỏi:

- Việc chi đó?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Đêm nay, vô luận là ai muốn làm thương tổn đến Phương Tân, trước hết người đó phải hạ sát Triển Mộng Bạch này, chứ nếu tại hạ còn một hơi thở nào thì...

Tiêu Phi Vũ hấp tấp đến nơi, gần từng tiếng:

- Cái thứ người như lão ấy, người còn muốn che chở nữa sao? Chẳng lẽ người chưa biết lão ấy ...

Triển Mộng Bạch chận lời:

- Vô luận lão ta là thiện là ác, đêm nay lão có cái nhĩ ý cứu tại hạ, nếu tại hạ làm ngơ để cho người khác giết lão thì đúng là tại hạ là một tên súc sanh vậy?

Tiêu Phi Vũ sống sờ.

Nữ nhân điểm một nụ cười, rồi nhẹ giọng thốt:

- Nhị muội nóng làm chi? Nhị muội sợ ngu thơ động chạm đến Triển công tử à? Đừng sợ hãi huyên, nhị muội!

Nàng đảo ánh mắt sang Triển Mộng Bạch, cũng dịu giọng như lúc thốt với Tiêu Phi Vũ, bảo:

- Còn người, người cũng chẳng nên nóng nảy làm chi. Trước hết, hãy bước qua một bên, đứng đó mà xem, nếu thấy ta hãm hại lão ấy thì thiết tưởng chẳng muộn đâu!

Triển Mộng Bạch hừ lạnh một tiếng, không nói gì cả, chỉ bước qua một bên, rồi đứng đó, hai tay nắm lại, trong tư thế sẵn sàng xuất thủ.

Nữ nhân hướng sang Phương Tân, hỏi:

- Ta đã biết người chẳng có ý cứu người. Bất quá, người muốn chiếm đoạt lá Bạch Bố Kỳ, do đó, người đưa tin tức cho hần, người đã đưa tin vì lợi, chứ chẳng phải vì lòng nhân, có đúng vậy chăng?

Làm gì Phương Tân dám phủ nhận.

Lấp gật đầu.

Nữ nhân mỉm cười:

- Khá đó, lần thứ nhất người nói đúng sự thật. Người hãy đáp câu này nữa. Sau khi lấy được lá Bạch Bố Kỳ rồi, người sẽ làm gì.

Phương Tân nghiêng răng đáp:

- Công chúa muốn hại tánh mạng hần, thì khi nào tại hạ dám cứu hần, phản ngược lại ý muốn của công chúa? Tại hạ chỉ cần hần cho biết lá Bạch Bố Kỳ hạ lạc tại đâu, sau đó tại hạ sẽ mang hần giao cho công chúa không hề chậm trễ.

Nữ nhân cười hì hì:

- Tốt đó, người lại nói đúng sự thật thêm một lần nữa. Tuy nhiên, người chưa nói hết việc. Và cái việc chưa nói của người hay người không muốn nói, nó như thế này. Người mang Triển công tử đến giao nạp cho ta, người sẽ nói là công tử trốn đi, người phải vất vả lắm mới truy tầm và bắt được. Nói như thế người hy vọng ta không bắt tội người, trái lại ta còn thưởng thêm cho người nữa.

Nàng hỏi nhanh:

- Có đúng thế không?

Phương Tân gật đầu:

- Đúng!

Nữ nhân vỗ nhẹ tay lên đầu vai Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười duyên, thốt:

- Tiểu tử nghe rõ chứ? Bây giờ người có thể bỏ cái ý định che chở cho hần rồi vậy!

Mặt lạnh như tiền, Triển Mộng Bạch bất động.

Nữ nhân thở dài, hướng qua Phương Tân:

- Phương Tân! Người thông minh lắm!

Nàng từ từ đưa tay lên, vén gọn mớ tóc xoa nới màn tai, mơ màng tự hỏi:

- Đối với kẻ thông minh ta phải làm sao? Biện pháp nào thích hợp ...?

Bỗng, nàng cười khanh khách, day qua Tiêu Phi Vũ:

- Nhị muội có biết mùi vị của thịt người chẳng? Mấy hôm nay ngu thơ nhin cái thứ đó, thành ra hơi thèm muốn có một miếng mà ăn?

Phương Tân run như cây say.

Triển Mộng Bạch cũng run, nhưng chàng giận quá nên rung người.

Nữ nhân đảo mắt quanh một vòng, rồi lại cười khanh khách:

- Đừng lo, ta có thèm thịt người, thì tìm thứ thịt ngon mà ăn, chứ thịt của người nhìn qua là ta lợm giọng nuốt sao vô mà ăn? Ta có giết người, cũng vắt thịt người cho chim ưng, thú rừng ăn, đừng tưởng ta ham ăn!

Trên thế gian này còn có mấy thứ ngôn ngữ nào ác độc hơn nữa chẳng?

Trên thế gian này có ai nói thứ ngôn ngữ đó mà thản nhiên cười duyên được như nàng chẳng?

Chẳng những thế, nàng thốt với giọng dịu dàng quá, dịu như giọng nói của hiền nữ, của hiền phụ, của từ mẫu ...

Tiêu Phi Vũ cau mày, sẵn giọng:

- Tiêu Man Phong! Người muốn làm gì chúng? Định giết thì giết ngay, định ăn thì ăn gấp, còn hành tội người ta mà làm chi?

Nữ nhân mỉm cười:

- Nhị muội bỏ hai tiếng thơ thơ rồi à?...

Nàng dừng lại, rồi đưa tay về phía hậu, vẫy vẫy, tiếp:

- Sao lại chứ? Muốn chuồn đi phải không? Đâu có được, trở lại đây nhanh lên!

Nàng không hề quay đầu lại vẫn biết việc gì đã xảy ra ở phía sau.

Thì ra, Phương Dật không thấy ai để ý đến hấn, hấn len lén rút đi êm.

Nghe gọi, hấn rợn mình trở lại ngay.

Nữ nhân cười hì hì:

- Ngoan ngoan như vậy đó có tốt chẳng? Người xem kia, gia gia người đang quỳ mà người đành bỏ đi sao? Cái lòng của hiếu tử người vắt đi nơi nào? Nhìn cảnh đó người thản nhiên được à?

Phương Dật bước tới quỳ xuống cạnh Phương Tân.

Nữ nhân tặc lưỡi:

- Giết cũng chẳng lợi chi đó, mà tha cũng không thể được rồi! Ta phải làm sao đây? Khó nghĩ thật!

Nàng đưa tay vỗ tránh chanh chách, kêu lên:

- Ồi! Ở ta sẽ làm như thế này, giết một tha một, như vậy là tốt nhất!

Phương Dật rung rung giọng hỏi:

- Tha ai? Giết ai?

Nữ nhân hỏi lại:

- Ai? Người muốn ta tha ai, giết ai? Ta có phương pháp giải quyết việc này rất ổn! Hai người, người này đánh vào miệng người kia hai mươi lượt, người nào nhanh tay sẽ được tha, phải đánh thật mạnh!

Triển Mộng Bạch nổi giận quát:

- Cái gì mà ...

Vô ích, chàng có tiếp nối cũng là sự đã rồi.

Phương Dật nhanh tay vả vào miệng phụ thân hắn, dĩ nhiên là mạnh lắm, nên tiếng chanh chách rất lớn.

Phương Dật đánh rồi, hắn sẽ tiếp tục đánh luôn, còn Phương Tân?

Lão do dự một chút, sau cùng cũng đưa tay lên đánh qua miệng con trai lão.

Cơn giận sôi sục trong lòng lão, nhưng lão chẳng dám kháng cự cái lệnh quái gở đó.

Có điều lão đánh nhẹ hơn con trai lão.

Lão càng đánh càng nhẹ tay, trái lại Phương Dật càng đánh càng mạnh tay.

Hai mươi cái tát tay do cha con họ Phương trao đổi nhau rồi cũng qua mau.

Nữ nhân gật gù:

- Tốt lắm! Phương Tân, người đi đi!

Phương Dật biến sắc, hấp tấp thốt:

- Tại hạ ... đánh ...

Nữ nhân bật cười ha hả:

- Người đánh mạnh phải không? Người nghe lầm rồi! Ta đã bảo kẻ nào đánh mạnh kẻ đó sẽ bị ta giết?

Phương Dật lại kêu lên:

- Tại hạ ... đánh nhẹ ...

Nữ nhân cười tươi như thường:

- Người đánh nhẹ phải không? Được rồi người nhẹ tay, thì ta giết người!

Phương Dật chết sững, chẳng biết nói gì nữa.

Tiêu Phi Vũ nổi giận:

- Cái thứ nghịch tử đó, có mấy tên giết hết mấy tên, giết loài bất hiếu chẳng ai gồm tay cả!

Phương Tân thở dài rồi rơi lệ!

Lão thương tâm cực độ, cố buông một câu:

- Công chúa giận, muốn giết một người cho hả giận thì xin giết tại hạ đây! Tại hạ đã già, sống đến tuổi này kể ra cũng vừa lắm rồi, còn nó, nó nhỏ tuổi quá ...

Nữ nhân lắc đầu:

- Phương Tân ơi! Đành rằng người chẳng phải là một phần tử tốt chi đó, song sánh với con người thì người hơn hẳn gấp trăm ngàn lần. Người nghĩ thử xem, ta làm sao giết người được? Nể mặt Phương Thất Nương, ta phải nương tay đối với người. Bất quá, đối với bọn ác độc như các người, ta phải trừng trị, thỉnh thoảng cảnh cáo người. Ta không làm việc đó, thì còn ai làm chứ? Người hiểu chẳng? Kẻ làm ác phải có kẻ ác hơn trừng trị! Từ nay, người nên nhớ cái đạo lý đó! Thôi, cút đi cho ta nhờ, cha con dẫn nhau cút khuất mắt ta!

Phương Dật vụt đứng lên, mồ hôi còn đổ ướt đầu, ướt mặt, chảy xuống ròng ròng.

Phương Tân nghiêng răng đứng lên.

Nữ nhân tiếp:

- Khuyên cha con người từ nay về sau tuyệt đối không được đến Đế Vương Cốc. Ngoài ra còn phải cố tránh ta, nếu gặp ta thì đừng trách. Các người nghe rõ chưa?

Nàng khoát tay tiếp luôn:

- Nào, xin mời!

Phương Tân nghiêng mình thi lễ, đoạn quay đầu.

Phương Dật đã cút trước lão rồi.

Tiêu Phi Vũ vỗ tay, reo lên:

- Hay! Tiêu Man Phong ơi! Người đã làm một việc thích thú quá đi thôi! Ta cứ tưởng là người xuất thủ, ngờ đâu ...

Nàng vẫn chưa chịu gọi nữ nhân là thơ thơ.

Nữ nhân cười, tiếng cười của nàng ấm dịu làm sao, nghe tiếng cười đó chẳng ai tưởng nàng có cái tâm độc được?

Nàng thốt:

- Nhị muội có biết không, ngu thơ chỉ sợ bàn tay thô bạo, nếu động đến đó, nó sẽ làm mất mạng người, cho nên không động đến nó là phải hơn?

Triển Mộng Bạch đã lướt tới trước mặt nàng.

Gương mặt chàng nghiêm lạnh, giọng chàng trầm ngâm, không nói đến chàng nhưng chàng cất tiếng:

- Triển Mộng Bạch đây!

Nữ nhân cười nhẹ, thông thả thốt:

- Ta có đui đâu? Làm gì ta chẳng trông thấy con người to lớn như thế? Một con muỗi bay qua trước mắt ta còn thấy được huống hồ một đại hán?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Tại hạ không có thói quen chấp nhận bất cứ ai xem tại hạ là một trò cười, do đó tại hạ không thích ai cười vì tại hạ cả. Cô nương đã có ý muốn sát hại tại hạ thì thiết tưởng chẳng co dịp nào tiện lợi hơn dịp này.

Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Triển công tử! Tại sao công tử dễ tin cái lão họ Phương đó như thế! Tiêu Man Phong đối với công tử không oán, làm gì có cái ý muốn sát hại công tử?

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Làm gì? Cô nương cứ hỏi nơi nàng sao lại tại hạ?

Tiêu Phi Vũ lắc đầu:

- Chẳng có việc đó đâu! Nàng ...

Tiêu Man Phong điềm nhiên:

- Không có việc đó? Sao lại không?

Tiêu Phi Vũ nổi giận:

- Ngươi! ...

Tiêu Man Phong mỉm cười:

- Triển công tử! Phương Tân không lừa dối công tử, mà chính nhị muội của tôi lừa dối công tử đó. Sự thật như thế này. Phương Tân ngầm cho tôi biết có một thanh niên vừa xấu xí vừa hôi thối muốn theo nhị muội về Đế Vương Cốc, do đó, tôi âm thầm điều tra theo dõi, định giết thanh niên đó. Và thanh niên đó hiện giờ chính là công tử.

Triển Mộng Bạch sôi giận:

- Tại hạ luôn ở đây chờ?

Tiêu Man Phong lắc đầu:

- Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ tôi không thể giết công tử, công tử có biết tại sao không?

Triển Mộng Bạch bĩu môi, không đáp.

Tiêu Man Phong tiếp:

- Tại vì nhị muội của tôi biết cái ý của tôi muốn giết công tử, nếu tôi thực hiện cái ý đó hẳn nàng sẽ hận tôi muôn đời.

Tiêu Phi Vũ hét:

- Tiêu Man Phong! Ngươi ...

Tiêu Man Phong chẳng buồn lưu ý đến nàng, cứ tiếp luôn:

- Dù sao, Triển công tử cũng là một nam hán tử, mà nam hán tử lại đi nhờ sự che chở hộ vệ của một nữ nhân, thiết tưởng công tử phải lấy nó làm sao ấy!

Triển Mộng Bạch nắm cứng đôi tay, sắc mặt biểu hiện căm hận.

Vốn tính cương trực, chàng không lành lợi trong việc đối đáp, nên chỉ rung người vì giận, chứ chẳng còn biết phải nói những gì trả đũa lại nàng.

Tiêu Phi Vũ trầm giọng lại bảo:

- Cẩn thận lời nói một chút, Tiêu Man Phong!

Tiêu Man Phong cười hì hì:

- Phải đó, nhị muội! Ta phải cẩn thận chứ, và ta cẩn thận nhiều lắm rồi đó nhé! Giả như hấn là một nam tử hán, hấn muốn báo thù cứ báo thù, hấn muốn học võ, cứ học võ, tại sao hấn cứ đeo theo người mà làm khổ? Chẳng lẽ hấn không biết Đế Vương Cốc không phải là nơi mà bất cứ nam nhân tầm thường nào cũng đến được sao? Họ có thể tùy ý mà đến à?

Tiêu Phi Vũ cao giọng:

- Triển công tử có phải là người tầm thường đâu? Vừa rồi, người đã chẳng nói là một nam tử hán đó sao? Tại sao giờ ...

Tiêu Man Phong vẫn giữ giọng cười ấm dịu:

- Đương nhiên hấn là một nam tử hán, ta đương nhiên biết hấn chẳng phải nữ cải trang thành nam, tuy nhiên ... cái mẫu người như hấn ... ta thấy quá nhiều! ... Mà cái gì có nhiều, cái đó phải tầm thường! ...

Nàng vừa thốt, vừa nhìn xéo qua Triển Mộng Bạch, sự khinh miệt lộ rõ rệt trong ánh mắt nàng.

Tiêu Phi Vũ quát lớn:

- Tiêu Man Phong, người dám nói một tiếng nữa ...

Tiêu Man Phong không nhìn nàng đến nửa mắt, cười nhẹ:

- Triển công tử thấy chưa? Vì cái mẫu nam tử hán của công tử mà chị em tôi suýt đánh nhau, rất có thể sẽ đánh nhau như vậy công tử có lòng nào muốn theo nó mà về Đế Vương Cốc? Giả như cái da mặt của công tử quá dày thì tôi phải khâm phục công tử lắm lắm!

Triển Mộng Bạch vụt ngẩng mặt lên không bật cười cuồng dại. Cười một lúc, chàng cao ngạo thốt:

- Hay! Hay! Hôm nay Triển Mộng Bạch này tiếp nhận một bài học đáng giá!

Lại một tràng cười cuồng dại vang lên, giữa tràng cười, Triển Mộng Bạch quay mình phóng chân chạy đi vùn vụt.

Tiêu Phi Vũ kêu lên thất thanh:

- Triển công tử! ...

Nàng toan đuổi theo chàng, song Tiêu Man Phong đã nhanh tay chụp vào mạch môn nàng, đồng thời bật cười lớn, vừa cười vừa gọi với theo Triển Mộng Bạch:

- Triển công tử đi à? Xin cảm phiền nhé, không tiễn đưa được rồi vậy! Ngoài tiểu muội của tôi trong thiên hạ còn thiếu chi gái đẹp, công tử đừng lo là không tìm được một nàng xứng ý! Yên trí mà đi, công tử!

Tiêu Phi Vũ tức uất đến rung người hét:

- Người ... người có buông tay ta ra không?

Tiêu Man Phong cười hì hì:

- Buông làm chi, nhị muội.

Tiêu Phi Vũ hét lên một tiếng nữa, vung tay hứa đánh nhắm ngực Tiêu Man Phong.

Nhưng mạch môn đã bị chế ngự rồi, công lực đâu còn mà hòng đánh đập ai?

Bàn tay của nàng chạm vào ngực Tiêu Man Phong nhẹ hơn bàn tay của đứa bé sơ sinh sờ ngực mẹ.

Tiêu Man Phong vẫn cười hì hì:

- Tiểu muội yêu quý thơ thơ lắm sao mà vượt vê, rờ rẫm thế? Ngụ thơ thích ghê đi, đánh nữa đi, tiểu muội! Mà quên, rờ rẫm vượt ve nữa đi, tiểu muội!

Tiêu Phi Vũ rung rung giọng:

- Trừ ra trọn đời người cứ nắm tay ta mãi như thế này, chứ nếu người buông ra là ta giết người ngay! Nhất định ta chẳng dung tha người được!

Tiêu Man Phong khẽ lắc đầu, lắc đầu mấy lượt rồi thở dài thốt:

- Hay cho tiểu muội chưa! Ngươi thơ hành động như vậy là muốn tốt cho tiểu muội đó, biết không? Nếu tiểu muội mang cái thứ nam nhân đó về cốc ...

Tiêu Phi Vũ hét lên:

- Ta mang hấn về cốc rồi sao? Ít nhất hấn cũng hơn cái gã chồng độc ác của người là Hoa Phi, hơn gấp trăm gấp ngàn lần! Tại sao người hỉ nộ cho hấn hấn bỏ đi?

Tiêu Man Phong lại thở dài:

- Vô luận hấn tốt như thế nào người cũng không thể nào mang hấn về cốc.

Bây giờ cả hai chị em dùng tiến người xưng ta với nhau. Điều đó chứng tỏ họ không hợp tình hợp ý nhau chút nào cả, dù là họ là chị em với nhau!

Tiêu Phi Vũ hét:

- Tại sao?

Tiêu Man Phong điềm nhiên:

- Chỉ vì gia gia người đã hứa hôn cho người rồi chứ tại sao?

Tiêu Phi Vũ giật bắn mình, cứng đờ sững cả người hồi lâu.

Bất thành linh nàng cao giọng thốt oang oang:

- Ta không muốn ai hứa hôn cho ta cả. Ta thà chết chứ không ...

Bỏ lỏng câu nói, nàng oà lên khóc.

Tiêu Man Phong lại thở dài:

- Người biết không, gần đây gia gia thay đổi tính tình đáng sợ. Lão nhân gia muốn từ ngày nay bế quan đúng một năm. Do đó ta bắt buộc phải ly khai sơn cốc đi tìm người. Nếu người là một con người hiếu thuận thì nên trở về ngay, vâng lời lão nhân gia hoàn thành cuộc hôn nhân đó cho rồi. Phận làm con phải tuân lời cha mẹ. Cha mẹ gả đâu phải ứng đó, đừng cãi cha mẹ mà thành ngỗ nghịch. Là con gái, phải do cha mẹ định đoạt hôn nhân, chắc người cũng biết vậy chứ?

Tiêu Phi Vũ khóc một lúc, lòng dịu lại, nàng cắn môi, trầm ngâm suy nghĩ, sau cùng hỏi:

- Gia gia định ... gả ta cho ai đó?

Tiêu Man Phong cười:

- Người cứ yên trí, nhất định là người chẳng tuyệt vọng đâu! Nam nhân đó niên thiếu này, thông minh này, xinh đẹp này ...

Tiêu Phi Vũ căm hờn:

- Mà hấn là ai? Ít nhất hấn cũng có cái tên chứ?

Nàng nghĩ thầm:

- Nói đi, ta biết tên của kẻ khốn nạn đó ta sẽ tìm cách giết hấn! Nhất định ta phải giết hấn! Giết hấn được là cầm như dứt khoát cuộc hôn nhân cưỡng ép này.

Tiêu Man Phong vẫn cười tươi:

- Hấn ấy à? Hấn là con trai của dì ba mà người yêu kính dì ba như mẹ ruột, chẳng lẽ người kính mẹ mà không thương con? Hấn đã đến Đế Vương Cốc ...

Tiêu Phi Vũ sững sốt kêu lên:

- Con trai của dì ba! Người biết con trai của dì ba là ai hay không?

Tiêu Man Phong thản nhiên:

- Sao ta lại chẳng biết? Không biết được hấn mà ta tả được hình dáng hấn cho người hiểu à? Chính mắt ta trông thấy hấn!

Tiêu Phi Vũ cười lạnh:

- Người chính mắt trông thấy hấn! Ha ha! ... Ha ha!...

Bỗng nàng bật cười ha hả, cười cuồng dại, cười một lúc, nàng cao giọng thốt:

- Cho người biết, con trai dì ba chính là hấn, chính hấn là Triển Mộng Bạch đó! Còn gã kia là một tên giả mạo!

Tiêu Man Phong sững sờ!

Lâu lắm nàng vẫn còn bàng hoàng chưa nói được một tiếng nào.

*

* *

Đêm xuống tại vùng núi rừng có cây rậm rạp, bóng tối rất dày.

Lòng con người nhỏ hẹp, chứa sao hết cả một trời hận uất. Trong hận uất đó có cả niềm thống khổ chất chứa?

Triển Mộng Bạch chạy đi, bất chấp phương hướng, cố chạy càng vượt nhiều dặm đường càng hay. Nếu chạy xa luôn nhân thế lại càng hay hơn nữa.

Chàng chạy đã xa rồi mà tai vẫn còn nghe văng vẳng tiếng cười hí lộng ngạo nghễ của Tiêu Man Phong.

Tiếng cười đâu còn vang đến tai chàng song dư hưởng của âm thanh vẫn quyện quán mãi bên tai đến khi chàng trút hơi thở cuối cùng.

Chàng chạy lên đỉnh núi.

Nơi đó dĩ nhiên chẳng có dân cư, nơi đó ban ngày đã tịch mịch rồi hướng chi ban đêm.

Nơi đó, con đường tiến tới rất khó khăn, tàng cây thấp, cành vướng vấp cỏ mọc cao, day cở chần chịt, từ bên trên buông xuống ngăn trở chàng, thành ra chàng phải chậm chân lại.

Chậm chân rồi, chàng nhớ tới Cung Linh Linh.

Bất giác, chàng thở dài trầm nghĩ:

- Ta lênhên đênh cơ khổ, ta tiếp nhận biết bao nhiêu hận tủi buồn đâu, dĩ vãng là tang sầu, thù oán, tương lai mờ mịt, mộng lung trong man mác bao la ta như mù đi giữa đêm... Ta làm sao bảo vệ được cho nó? Nó theo ta chỉ chuốc khổ mà thôi! Thà để nó theo nàng, nó sẽ được an toàn hơn. Biết đâu rồi đời nó lại chẳng huy hoàng trên chỗ tưởng?

Nặng niềm cảm khái cho thân, cho Cung Linh Linh, chàng chốc chốc lại thở ra ...

Chàng đã ngồi tại một chỗ, thầm mơ ước giá lúc này có chút rượu, uống vào sẽ ấm lòng biết bao mà cũng được tiêu sầu trong giây lát.

Có rượu, chắc chắn là chàng uống mềm môi, uống đến chết luôn cũng chẳng sao!

Và nếu có một bằng hữu bên cạnh thì chàng sẽ cởi mở trọn vẹn tâm tình, dốc cạn bầu bi thảm chất chứa từ lâu ...

Nhưng ở nơi cô tịch hoang vu này làm gì có rượu, có bạn bất ngờ?

Rượu cũng còn có thể có, nếu chàng muốn có chẳng hạn chạy đi tìm, mang đến đó, chẳng hạn có người bất ngờ đang đánh chén tại đó, chàng gặp và được mời.

Chứ bằng hữu thì chắc chắn là không rồi dù chàng có đi khắp biển nam hồ, tìm mà đưa đến đây cũng chẳng có.

Bởi lẽ dễ hiểu hơn hết, là chàng không có bằng hữu.

Chàng đúng là con người cô đơn.

Chàng toan xếp bàn tròn, dưỡng thần, định trí, hổng từ trên chỗ cao hơn, có tiếng thở dài của ai đó, buông vọng xuống.

Tiếng thở dài, đượm cái vẻ thê lương, thống khổ, bi thảm vô cùng.

Tiếng thở dài đó chính là tiếng thở dài của chàng mới phải, tại sao có người đồng chung cảnh ngộ như chàng?

Nói là tao ngộ mới đúng hơn, tao ngộ buồn thương, tao ngộ mới đúng hơn, tao ngộ buồn thương, tao ngộ đau khổ, còn cảnh thì dĩ nhiên phải khác.

Triển Mộng Bạch đảo mắt nhìn quanh, rồi đứng lên tiến dần về phía có tiếng thở dài.

Người khổ gặp người khổ, rất dễ thông cảm nhau, chỉ cần hai bên gặp nhau biết được cả hai cùng có niềm đau khổ, là cả hai cảm thấy mến nhau.

Phía trước mắt, một gành đá nhô ra, gành đá để xa vách núi, chơ vơ như cần trục, nơi đầu cần trục có bóng người, người đó đang ngồi xếp bàn tròn.

Người đó nhìn ra mông lung, gió lộng vút vù, tưởng chừng một hòn giả sơn đặt tại đó cũng có thể bị gió cuốn bay, thế mà người đó vẫn không nhúc nhích, trừ chiếc áo tung bay phần phật theo gió.

Triển Mộng Bạch bước chân đến gần, đằng hắng một tiếng, hỏi:

- Sương rơi, trơn đá, gió lộng cuốn cây, bằng hữu hoá chẳng có mọc rễ nơi tảng đá nên không sợ gió đùa. Rơi xuống bên dưới là tan xương nát thịt nay!

Người đó không quay đầu lại, buông gọn:

- Đi chỗ khác!

Triển Mộng Bạch dừng chân lại.

Chàng có cảm tưởng con người trước mắt cô đơn như chàng. Tâm tình chàng bị kích động mạnh.

Cái đạo lý đồng cảm tương lân. Cảnh cô đơn giữa dòng đời đầy cạm bẫy.

Chàng không tiến tới mà cũng chẳng nói thêm chi.

Một lúc lâu người đó lại buông tiếng thở dài, vẫn náo nức như trước.

Triển Mộng Bạch biết rằng muốn hỏi điều tâm sự của người là bất lịch sự. Song chàng không đành được tánh hiếu kỳ, buột miệng hỏi:

- Bằng hữu cứ thử dài mãi hẳn là tâm tư mang nặng muộn phiền?

Người đó không quay đầu, không đáp.

Triển Mộng Bạch bước tới. Cứ bước một bước chàng đằng hắt một tiếng, như để báo hiệu là chàng đang đến gần.

Người đó bảo chàng đi nơi khác như trước.

Chàng từ từ ngồi xuống buông thõng:

- Riêng bóng ôm sâu nhìn trời cao mà than thở. Sao bằng hữu thiết tha với nỗi khổ tâm như thế?

Bây giờ người đó mới chịu quay mặt lại, lạnh lùng nhìn chàng rồi lạnh lùng hỏi chứ không đáp câu nói của chàng:

- Người còn trẻ quá, mà người cũng biết tư vị của đau khổ nữa sao?

Đến lượt Triển Mộng Bạch thử dài, rồi chàng nhếch nụ cười khổ:

- Khổ đau nào chỉ dành riêng cho hạng người cao niên?

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Nói như bằng hữu thì những kẻ ít tuổi là hạng người hưởng diễm phúc trên đời?

Chàng nhận ra người đó có gương mặt trắng nhợt, đôi mắt lơ đãng, phảng phất một người hết sinh khí.

Đối thoại với một người như vậy có gì là thích thú đâu?

Trái lại Triển Mộng Bạch cảm thấy rùng rợn. Chàng không nhìn gương mặt đó lâu hơn, lại nhìn xuống chiếc áo.

Người vận chiếc áo màu vàng nhạt.

Người áo vàng quay mặt trở lại như trước, nhìn ra khung trời xa thẳm, từ từ hỏi:

- Như thế là người cũng có sự thương tâm? Người chưa đủ sức đối phó với niềm thương tâm của người thì còn tìm hiểu thương tâm của kẻ khác làm chi?

Triển Mộng Bạch thử dài:

- Chẳng biết tại sao, tại hạ thấy ai đau khổ, liền quên sự đau khổ của mình?

Người áo vàng trầm ngâm một lúc lâu, rồi lẩm nhẩm:

- Chẳng biết tại sao!... Chẳng biết tại sao!... Sở dĩ con người đeo phiền mang nào là vì mấy tiếng đó! Chẳng biết tại sao? Không cầm lòng được!

Cả hai im lặng.

Tâm tư họ đã nặng u hoài càng thêm nặng.

Thời khắc trôi qua, đêm dần tàn, đêm tàn là ngày đến, cả hai cùng ngồi đó, chẳng ai ý thức đến thời gian, họ chẳng rõ là mình im lặng như thế độ bao nhiêu lâu rồi ...

Khi họ nhớ đến thực tại thì một tia sáng xé mây soi rọi mờ mờ xuống con sông trải dài trước mặt họ, xa xa ...

Tia sáng báo hiệu bình minh trở về vạn vật.

Tia sáng gợi niềm hoài cảm nơi lòng người áo vàng. Y cúi đầu, hạ thấp rèm mi, cất tiếng ca nho nhỏ, một bản bi ca nhắc nhở thời xa xưa nào đó, y còn thưởng thức cảnh đẹp của Giang Nam, băng đi một dạo vì sự việc gì đó y bôn tẩu ngược xuôi, phải tạm thời rời nơi này, rồi hôm nay trở lại cảnh cũ vẫn y nhiên mà con người thì thay đổi.

Lòng người không thay đổi song thân hình hài phải chịu dũa mài qua bao độ phong sương ...

Bản bi ca gợi tình hoài của người áo vàng, mà cũng gợi luôn niềm cảm thán của Triển Mộng Bạch.

Chàng không man mác sầu mơ sao được trước cảnh đẹp của Giang Nam?

Du khách đến nơi, lúc ly khai còn nặng u hoài, hướng hồ những ai sinh trưởng trong bầu không khí của địa phương?

Để mặc tâm tư chìm trong băng khuâng, Triển Mộng Bạch ngây người như tượng gỗ.

Lâu lắm, người áo vàng thở dài, tự thốt:

- Cách biệt Giang Nam thắm thoát đã mười thu tròn. Giang Nam y cựu song người thì đã khác xưa nhiều.

Y cúi thấp đầu hơn, trong đôi mắt lơ lơ, lệ buồn thương đã bắt đầu chớp sang.

Triển Mộng Bạch không hề cất tiếng, sợ làm kinh động đến y. Trong trường hợp này làm đứt mạch cảm hoài của y chẳng khác nào làm nên tội lớn lao.

Thái dương đã lên từ từ lên cao, bầu trời quang đãng.

Bỗng từ dưới núi có tiếng lục lạc khua vang thoát đầu nghe nhỏ, dần dần lớn, tiếng động nghe lớn là nghe gần, và ai đó đang tiến lên trên đỉnh cao này ...

Tiếng động lớn nhanh chứng tỏ ai đó đang tiến nhanh, Triển Mộng Bạch kinh dị, tự hỏi ai lên đỉnh núi với tốc độ phi thường như thế ...

Người áo vàng bỗng ngẩng đầu lên mở to đôi mắt, reo vui:

- Đến rồi!...

Đúng lúc đó một con chim câu lông trắng bay lên, đến nơi rồi còn bay vùn vùn bên trên đầu họ, cuối cùng nó xấp cánh đâm đầu xuống đáp nơi lòng người áo vàng.

Người áo vàng chớp mắt mãi, đưa tay tháo phong thư cột nơi chân bạch cầu.

Nói là phong thư chứ thực ra chỉ là một mảnh giấy vừa thô vừa nhăn nheo, chẳng khác nào một mảnh giấy vụn bị vứt bỏ ở vệ đường xó hè.

Nhưng người áo vàng trân trọng vô cùng, y cẩn thận tháo từng đường giây, cẩn thận sờ mó nó, sợ nó vỡ tan.

Mảnh giấy ghi vắn vện hai chữ:

- Sắp đến!

Nét chữ nghệch ngoạc như nét chữ của trẻ nít mới tập viết song những nét đó mang lại cho người áo vàng một niềm vui to lớn. Đôi mắt của y không còn lơ lơ nữa, đôi mắt đó đã biến thành hai vì sao luôn luôn chớp.

Mảnh giấy chẳng đáng nửa đồng tiền y xem nó như một báu vật.

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ.

Không dần được tánh hiếu kỳ, chàng buột miệng hỏi:

- Các hạ đang chờ người?

Người áo vàng đưa mảnh giấy lên:

- Tại hạ chờ cái này!

Chờ cái này? Thế là nghĩa gì? Hay là chờ người gởi mảnh giấy? Chim câu mang mảnh giấy đến trước, người nào đó sẽ đến sau?

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Thế là nghĩa làm sao?

Người áo vàng buông gọn:

- Nghĩa làm sao thì các hạ chờ trong một chốc lát nữa sẽ biết!

Y thoát xưng ta gọi người rồi lại xưng tại hạ, sự kiện đó chứng tỏ tâm tình y đang sôi động hầu như y mất bình tĩnh hoàn toàn.

Y đưa tay vuốt con chim bạch câu, rồi mơ màng nhìn ra xa xa, tâm tư chìm dần trong mộng lung.

Triển Mộng Bạch càng phút càng kinh dị, song bản tánh chàng không chịu gây phiền phức cho ai, chàng đã hỏi người áo vàng không nói, thì thôi vậy, chẳng nói gì thêm nữa.

Thời khắc lại trôi qua, thái dương lên cao dần. Lên tận đỉnh đầu.

Triển Mộng Bạch nghe đói. CƠN ĐÓI CÀO CẦU CỰC ĐỘ, chàng khó chịu hết sức.

Cái đói, nếu quên nó thì thôi, bằng nhớ nó thì con người dễ xuống tinh thần.

Chàng đói quá, còn người áo vàng thì sao? Chàng nhìn sang y thấy y vẫn ngồi xếp bàn tròn tại chỗ, bất động. Thần sắc của y cũng chẳng biến đổi.

Chừng như y có thể ngồi như vậy, liên tiếp năm mười ngày.

Làm gì chàng chịu bỏ đi, tìm cái ăn tạm? Chàng cắn răng chịu đói, quyết ở lại đó xem cho biết sự tình.

CƠN ĐÓI CÀO, ánh nắng đốt, Triển Mộng Bạch cảm thấy đầu óc choáng váng mắt hoa.

Nhưng người áo vàng vẫn như thường.

Bỗng người áo vàng nói:

- Người có việc gì nhờ ta chăng?

Bây giờ y trở lại cái lối xưng hô trước.

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Song liền theo đó chàng bực. Chàng đáp với giọng xẵng một chút:

- Bình sanh tại hạ không hề van cầu nơi ai! Hà huống chúng ta lại là những người xa lạ?

Khi nào tại hạ đi nhờ một việc gì nơi người xa lạ?

Người áo vàng hừ một tiếng:

- Người chẳng có việc chi cần nhờ đến ta thế tại sao đói lả người, đói đến nhức đầu, mờ mắt mà vẫn còn ngồi đó? Ngồi đó mà chẳng nói gì, thì tốt hơn hãy đi tìm cái chi ăn cho đỡ đói chứ. Người phải biết ta ngồi đây suốt năm mười ngày vẫn như thường. Chẳng lẽ người

cứ ngồi mãi như vậy để chịu chết đói? Cho người biết ta còn ngồi lâu lắm đó! Đừng trách ta sao chẳng cho người biết trước!

Triển Mộng Bạch nổi giận:

- Tại hạ có đói mà chết thì cũng là việc cam tâm, tình nguyện, tại sao tại hạ phải trách các hạ. Yên trí, tại hạ có chết hay sống các hạ không phải bận tâm!

Chàng quay đầu nhìn về hướng khác, nhưng nhất định chẳng chịu đi đâu cả.

Người áo vàng lạnh lùng:

- Hạng tuổi trẻ dễ nổi giận quá chừng, động một chút là sanh cau có, rồi ương nghạnh, rồi sừng sộ!

Y vụt hỏi:

- Hay là người đã bị ai gây bất mãn rồi đó?

Triển Mộng Bạch hừ nhẹ:

- Tại hạ quá quen bất mãn rồi, thành ra sự bất mãn không còn ảnh hưởng gì đến tại hạ. Các hạ đừng có hỏi chi cho nhọc!

Người áo vàng lại bật cười!

Lần thứ nhất từ lúc nửa đêm đến giữa ngọ, y mới cười, dù là cười khẽ.

Y thốt:

- Ta chờ người đến đây chẳng phải để làm gì, mà chỉ là để đánh đấm nhau đó. Trong khi say mê cuộc đấu có thể ta hay người đó lỡ tay chạm trúng người. Đến lúc đó người đừng oán trách ta nhé!

Triển Mộng Bạch giận hờn:

- Vùng núi non này nào phải là sản nghiệp riêng biệt của ai? Tại hạ muốn ngồi đâu là tùy ý ngồi, dù sống dù chết cũng cứ ngồi, chẳng cần ai lo ngại cho tại hạ! Chàng càng phần nộ, người áo vàng càng hiền hoà.

Y cười nhẹ:

- Người tên họ gì? Có học võ công không? Học được mấy năm?

Triển Mộng Bạch hỏi lại:

- Các hạ tên họ gì? Có học võ công không? Học được mấy năm?

Người áo vàng bật cười ha hả:

- Hỏi đến hay! Hỏi đến hay!...

Bây giờ thì y bắt đầu cười lớn.

Thoạt đầu y lạnh lùng, dần dần y bắt chuyện, rồi y mỉm cười, kế đó y cười nhẹ, cười hi hi, cuối cùng thì cười ha hả.

Tiếng cười ha hả vang lên, báo hiệu cái lạnh nhạt đã tiêu tan, và đối tượng có vẻ hấp dẫn rồi.

Y chưa kịp nói chi tiếp nổi từ dưới chân núi, có tiếng mắng vọng lên:

- Lão quái vật! Làm gì mà người vui cười tít lên như vậy thế?

Tiếng mắng im, tiếng gió rít lên. Tiếng gió im, một người xuất hiện sau lưng Triển Mộng Bạch.

Người đó tóc rối bù, chân có giày nhưng không mang vớ, vận chiếc áo vừa chấm gối, chiếc áo màu lam rách xác xơ, trông dơ dáy quá chừng.

Người đó là một lão nhân, thân vóc cao lớn, vừa đến nơi là đưa tay chỉ người áo vàng, mắng tiếp:

- Ta cứ tưởng người phiền muộn đến có thể chết được cho nên không quản dặm ngàn chạy bay đến đây để đánh đấm với nhau cho vui, ngờ đâu người ung dung cười nói với một gã thiếu niên chẳng ra cái tướng gì cả! Thế người cho rằng ta ăn no rồi chẳng có việc chi làm nên đây ta phải chạy phải nhảy để vận động gân cốt à?

Người áo vàng cười nhẹ, không lộ vẻ gì phần nộ cả.

Song Triển Mộng Bạch lại nổi giận.

Chàng cao giọng hỏi:

- Các hạ nói ai? Ai là thiếu niên chẳng ra cái tướng gì cả?

Lão nhân áo lam sững sờ.

Chừng như lão kinh ngạc, lão đưa tay chỉ ngay lỗ mũi mình, hỏi lại:

- Người có nhận ra ta là ai chẳng?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Vô luận các hạ là trời là đất, thánh thần hay là ma quỷ chi chi, tại hạ chẳng cần biết.

Nhưng các hạ buông lời nhục mạ tại hạ, tại hạ nói cho ra lẽ.

Lão nhân áo lam cau mày:

- Hỏi cho ra lẽ để làm gì?

Triển Mộng Bạch xẵng giọng:

- Để sửa trị con người vô lễ.

Lão nhân điềm nhiên:

- Nếu người đánh không thắng ta?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Chưa đánh nhau làm gì biết ai thắng ai bại? Mà dù tại hạ biết là mình bại đi nữa cũng cứ đánh như thường.

Người áo vàng vụt cười khan:

- Hay! Cực hay!

Lão nhân áo lam trừng mắt gắt:

- Hay cái gì? Cái gì hay?

Rồi lão hướng về Triển Mộng Bạch nhìn sững chàng, nhìn lâu lắm không chớp đôi mắt một lần.

Triển Mộng Bạch cũng trừng mắt nhìn lão không hề chớp mắt một lần.

Bốn mắt ghìm nhau như vậy chẳng biết mấy phút giây trôi qua.

Sau cùng lão nhân áo lam bật cười lớn:

- Hay! Cực hay!

Người áo vàng trừng mắt gắt:

- Hay cái gì? Cái gì hay?

Lão nhân áo lam cười nhẹ:

- Bình sanh lão phu chưa thấy một thiếu niên nào táo bạo như hấn! Người đâu mà nóng đến cộc lốc như vậy chứ? Lão phu ngày trước cũng nóng tánh như hấn, cứ tưởng là trên đời này chỉ có mỗi một mình lão phu là quá nóng nảy, ngờ đâu sau mấy mươi năm lại gặp hấn, mà hấn còn nóng hơn lão phu nữa kia!

Lão gọi Triển Mộng Bạch tiếp nối:

- Tiểu bằng hữu ơi! Vừa rồi ta nói sai nay, ta xin rút lời nói, thế có được chăng?

Triển Mộng Bạch trố mắt.

Niềm tức uất tan biến ngay. Người ta mắng chàng, nhục chàng là chàng liều sống chết trừng trị ngay. Người ta dùng lời phải phân trần với chàng là chàng tha thứ ngay.

Chàng lẩm nhẩm:

- Thực ra, với niên kỷ đó, các hạ có mắng tại hạ một đôi câu cũng chẳng sao?

Lão nhân áo lam cười vang:

- Lão phu thích thú cái ý tứ của tiểu bằng hữu quá chừng!

Lão phân trần:

- Người thì tốt, còn cái lão áo vàng kia thì chẳng tốt tí nào! Người biết không, bốn mươi năm trước đây lão phu động thủ với hấn, đánh không thắng mà cũng không bại. Rồi lão ta bỏ đi. Lão phu hết sức tức uất, muốn tìm lão để so tài một phen nữa nhưng còn biết lão ở đâu mà tìm? Còn lão ta cũng tìm lão phu chỉ khi nào lão cảm thấy tức, lão mới chịu nhút bước cho. Mà lão chẳng hề bực tức thành thử trong suốt bốn mươi năm dài lão phu ngứa chân tay vô cùng, cũng có lúc lão phu đánh đấm với một vài người, song trên giang hồ dễ có mấy kẻ xứng tay? Rồi lão phu cũng chẳng được thỏa mãn ... Cho nên nếu lão phu nghe lão ta muốn tái đấu là bất cứ ở nơi nào, bất cứ vào thời gian nào, dù bận việc chi lão phu cũng bỏ hết, phải tìm đến gặp lão ta ngay.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Các hạ không thể tìm gặp y suốt bốn mươi năm?

Lão nhân áo lam lắc đầu:

- Nào lão phu có biết tên họ của lão ta mà hỏi han nơi khách giang hồ? Huống chi lão ta không hẳn định cư ở một nơi nào lâu?

Triển Mộng Bạch lại hỏi:

- Không biết tên họ các hạ cũng biết hình dáng chứ? Tại sao các hạ không tả hình dáng của y? Tại sao các hạ không hỏi thử bằng hữu trên giang hồ?

Lão nhân áo lam hừ một tiếng:

- Nhìn gương mặt chết của lão ta người không nhận ra là lão ta mang nạ sao? Tả hình dáng một người mang nạ chỉ có trời mới hiểu được người muốn chỉ ai? Lắm lúc lão phu

muốn giật chiếc nạ đó xem thử diện mạo thực của lão ta như thế nào song lão phu không đủ sức chế ngự lão do đó đành phải chịu!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Các hạ không nên tìm y. Chính y phải tìm các hạ. Có như vậy mới công bình. Tại hạ cũng lấy làm lạ tại sao y im hơi lặng tiếng đối với các hạ trong khoảng thời gian bằng nửa đời người như vậy!

Chàng cảm thấy lão nhân và chàng giống nhau ở nhiều điểm và chàng bất bình thay cho lão nhân.

Lão nhân áo lam bật cười ha hả:

- Đúng vậy! Đúng vậy đó! Chẳng công bình chút nào!

Người áo vàng cười nhẹ:

- Thiếu niên ơi! Người nghe ta nói đây! Chẳng phải là ta bất công, mà chỉ vì lão muốn vậy. Lão không đi tìm ta, lão lại sai những con chim câu tìm ta, lão bảo ta rằng khi nào mà có phiền muộn thì thả con chim câu bay trở về, hẹn đấu với lão cho vui. Lão sợ chim câu chết đi, nên yêu cầu ta thả con chim câu cũ bay về, lão thay chim mới, sợ chim cũ già đi lão thay chim nhỏ. Nếu thân hình của lão không quá to, quá nặng hẵn lão sẽ cỡi chim câu tìm ta rồi! Nếu chim câu biết nói, hẵn nó đã cho lão biết nơi ta ở rồi!

Y cười là một điều lạ, Triển Mộng Bạch thấy y cười lấy làm cao hứng vô cùng.

Chàng thốt:

- Hai vị trông cho gặp gỡ nhau, nay giờ đã gặp nhau rồi, thì vị nào cũng thỏa mãn, tức khi tiêu tan, tại hạ tưởng cái việc đấu này nên hủy bỏ là phải hơn!

Lão nhân áo lam bỗng hét to:

- Không được! Không được! Ta đã chờ bao nhiêu năm rồi, tâm của ta khô héo vì nóng nẩy, đã thế ta còn phải vượt ngàn dặm đường đến đây, lao nhọc biết bao? Công khó của ta như vậy làm sao hủy bỏ cuộc đấu này cho được?

Lão hừ một tiếng rồi tiếp:

- Tiểu bằng hữu cứ ngồi đó xem ta đánh nhau với lão ấy!

Thốt xong lão vung hai cánh tay, ống tay áo phất lên, lão quay mình, đánh ra một quyền thẳng đến người áo vàng.

Quyền lực rất mạnh, gió rít vù vù.

Người áo vàng mỉm cười:

- Đợi ta đứng dậy rồi hãy đánh không được sao? Làm gì mà gấp thế?

Tuy nói thế y không né tránh, mặc dù quyền lực của người áo lam rất mạnh, có thể đâm nát một hòn giả sơn như thường.

Triển Mộng Bạch trông thấy tay quyền của lão nhân áo lam sắp sửa giáng xuống đầu người áo vàng, mà y thì còn bất động, bất giác chàng rú lên một tiếng kinh hãi.

Ngờ đâu bàn tay chỉ còn cách chiếc đầu của người áo vàng độ tấc thì lão nhân áo lam bất thành linh dừng lại đó.

Dừng tay trong cái thế đánh như vũ bão, chẳng phải là việc dễ làm. Thế mà lão làm được!

Đồng thời lão hét:

- Đứng lên mau!

Bàn tay dừng, quyền phong tiêu tan ngay.

Thi triển quyền pháp, phát gió mạnh, là sự rất thường, công lực càng thâm hậu, quyền phong càng mãnh liệt, đừng nói chi hàng tiền bối đánh quyền sanh gió, đến Triển Mộng Bạch cũng làm việc đó được và làm rất khá.

Nhưng gió là một thứ chi vô thể, ở đây lão nhân áo lam đánh quyền sanh gió, gió lại hữu hình, gió như hữu thể, mắt thường trông rõ được.

Chính đó là sự lạ lùng nhất bình sanh Triển Mộng Bạch không hề tưởng chứ đừng nói là có thấy.

Do đó, bàn tay ngừng thì ngừng, bàn tay và gió như hai vật hữu hình hữu thể, dính liền nhau, di động ăn khớp với nhau không dư không thiếu.

Triển Mộng Bạch mục kiến hiện tượng đó hết sức hãi hùng thâm nghĩ:

- Lão nhân này là ai? Luyện được công phu như vậy hẳn là phải có đại danh trên giang hồ!

Người áo vàng từ từ đứng lên, từ từ đưa tay phủ từng hạt bụi trên y phục.

Rồi cũng với giọng từ từ, y thốt:

- Lần này người muốn so quyền pháp hay còn gì hơn?

Lão nhân áo lam cười vang:

- Trước dùng chân tay, sau dùng đao kiếm. Chẳng phải chỉ một quyền pháp mà thôi!

Người áo vàng đứng lên rồi, lão nhân áo lam thốt xong liền đánh ra một tay quyền.

Người áo vàng rùn thấp mình một chút.

Thân hình vừa rùn, đôi chân nhút theo, thoáng mắt đã thấy y đứng ngoài xa hơn trượng.

Cái lối thoái hậu của y hết sức nhanh, nhanh đến độ Triển Mộng Bạch nhìn kỹ vẫn chẳng nhận định kịp.

Lùi lại rồi, chân giữ tấn, y khoát tay nói:

- Khoan chứ! Ta đã bảo đừng gấp mà! Bao nhiêu năm chờ đợi được, mấy phút giây lại không chờ đợi được hay sao? Nghe ta hỏi đây, lần này giao đấu có phải là chúng ta đánh nhau cho đến khi nào tay chân không nhút nhút động nổi mới ngừng?

Lão nhân áo lam bật cười ha hả:

- Lão quái vật đoán đúng quá! Đánh mãi, đánh đến lúc không nhấc nổi tay lên, không dịch chân nổi mới ngừng.

Người áo vàng gật đầu:

- Tùy người. Ta hỏi cho biết vậy thôi!

Một tiếng vù vang lên, người áo vàng đã vọt tới đứng vào vị trí cũ.

Một bàn tay bay ra, xem chừng rất nhẹ, nhưng rất nhanh, bàn tay đó vỗ xuống đầu vai lão nhân áo lam, đồng thời người áo vàng cười hì hì thốt:

- Lão đạo sĩ ơi! Người mắc kế ta nữa đó nhé!

Vừa thốt, y vừa vung tay, thủ pháp của y nhanh vô cùng, câu nói ngắn ngủi dứt, y đã đánh ra hơn mười lượt, bàn tay chớp lên, dẹt bóng như lưới nhện, bao bọc khắp thân trên của lão nhân áo lam.

Y đã chiếm được tiên cơ.

Phàm cao thủ giao đấu, ai chiếm được tiên cơ là cầm chắc cái thắng trong tay, bởi một giây ưu thế có thể định đoạt cuộc chiến nhanh chóng.

Một sơ hở nhỏ đủ đưa đến kết quả quyết định rồi, cho nên thường thường họ ghìem nhau cả một lúc lâu, chưa ai xuất thủ là họ chực chờ phát hiện ra sơ hở của đối phương.

Giả như họ không ghìem nhau, thì họ làm mọi cách để đối tượng lơ cảnh giác, cũng có khi họ dùng chiêu hư để dọn đường cho chiêu thực.

Ở đây người áo vàng dùng thái độ lơ lửng để bất thành linh tấn công địch.

Nhờ thế, y dễ dàng tạo nên một màn lưới chưởng ảnh bao bọc lão nhân áo lam.

Dĩ nhiên, bị phong trụ trong màn lưới đó, lão nhân áo lam có phần nào lung túng.

Lão đang cười vang dội, nụ cười tắt, âm thanh lặng lẽ, kể đó thì thần sắc ngưng trọng.

Màn lưới chưởng ảnh của người áo vàng càng phút càng day, day đến độ che khuất lão nhân áo lam. Triển Mộng Bạch không còn trông thấy mặt mày lão ta ra sao nữa.

Tuy nhiên, chàng ước độ là trong màn lưới chưởng ảnh đó, lão đang tận dụng sở năng tránh thoát.

Luận theo tốc độ của thủ pháp song phương, Triển Mộng Bạch nghĩ là họ đã trao đổi nhau ít nhất cũng ngoài một trăm chiêu rồi.

Qua hơn một trăm chiêu, lão nhân áo lam vẫn còn lung túng bên trong màn lưới.

Bị nhốt trong một khuông viên chật hẹp, dù lão ta có quyền pháp cao siêu cũng chẳng làm sao tỏ lộ cái chỗ cao siêu được, bởi chẳng một chiêu thức nào được phát xuất trọn vẹn đúng tầm, chiêu thức miễn cưỡng đưa ra, vướng phải màn lưới chưởng ảnh của địch, lại được thu về, thì còn mong gì gây nên một công hiệu mong muốn?

Cái khổ của lão nhân áo lam là chẳng phản công được một chiêu nào, trái lại còn bị uy hiếp từng giây từng phút.

Nhìn vào cuộc đấu, Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Chưởng pháp của người áo vàng lợi hại thật! Giả như ta gặp một địch thủ sử dụng chưởng pháp đó thì chắc chắn là ta phải bại ngay, không phương gì hóa giải nổi!

Thoạt đầu bàn tay của người áo vàng còn nguyên hình thể, do đó chưởng ảnh chớp lên vẽ thành màn lưới.

Dần dần bàn tay của y nhỏ lại, nhỏ đến độ biến mất luôn hình thể, chỉ còn là bóng mờ, bóng mờ đó xoay nhanh quá, lại biến thành một vầng tròn nhạt màu.

Bây giờ thì hoàn toàn chẳng còn bóng bàn tay của người áo vàng mà quanh mình lão nhân áo lam một vầng màu nhạt như chiếc tán bằng lụa mỏng bao bọc. Tuy mỏng nhưng rất kín, có thể bảo là cầm một chén nước tạt vào nhưng nước không qua lọt một giọt nhỏ.

Bỗng một tiếng hét vang như sấm nổ ngang đầu, tiếng hét lão nhân áo lam phát lên.

Lão tận dụng công lực đánh ra một quyền, kinh lực vút đi chọc thủng màn chướng ảnh của người áo vàng, cuốn luôn vào ngực y.

Triển Mộng Bạch thở phào, tâm tình cởi mở vô cùng.

Chàng đã thấy cái cách phá màn lưới chướng ảnh của người áo vàng!

Xuất phát một chiêu đó rồi, lão nhân áo lam lại cao giọng thốt:

- Người có nhận ra cái chiêu của ta chăng?

Người áo vàng ngưng động thần sắc, không đáp.

Đánh ra chiêu đó, tuy không trúng ngực đối tượng, song cũng chọc thủng màn chướng ảnh của đối tượng, lão nhân áo lam phấp khởi tinh thần, vung hai tay.

Hai bàn tay có khí thế như hai con chim ưng vỗ cánh tung bay, cánh vỗ vù vù, lúc đó thì đừng nói là chỉ một màn lưới chướng ảnh bao bọc, dù cho mười màn, trăm màn, ngàn màn chung quanh cũng bị đôi tay xé toạt.

Triển Mộng Bạch khoan khoái phi thường.

Chàng nhận ra quyền pháp của lão nhân áo lam có phần giống quyền pháp của chàng.

Trong những lúc nguy cấp, chàng nảy sinh cái ý liều, rồi tự chế biến ra những chiêu thức lạ, hoàn toàn không thuộc về quyền pháp của chàng, thế mà những chiêu thức đó đã giúp chàng thoát nạn.

Những chiêu thức do chàng chế biến đó, giờ đây chàng nhận ra có bao gồm trong quyền pháp của lão nhân áo lam.

Thế là làm sao? Có phải chàng và người áo lam đồng tâm tưởng. Những chiêu thức đó, thực sự đã có, mà chàng không học đến hay tự lão nhân chế biến cũng như chàng? Nhưng chế biến cách nào lại tương đồng kỳ lạ?

Càng suy nghĩ, chàng càng cao hứng. Do đó chàng càng chú ý theo dõi cuộc đấu hơn trước.

Chàng cao hứng đến độ tay chân ngứa ngáy. Trong cuộc chiến, lão nhân áo lam có động tác gì, đứng bên ngoài chàng múa may y theo như vậy.

Giả như chàng cứ ở nhà, đóng vai một công tử phong lưu miệt mài trong cảnh phong hoa tuyết nguyệt thì võ học của chàng không thể tiến triển được.

Từ ngày ly gia, những tao ngộ bất bình làm sống động tiềm lực nơi chàng, tự làm chàng tìm cách ứng phó với khó khăn, đồng thời học hỏi nơi người. Học hỏi bằng quan sát chứ tuyệt nhiên chẳng thọ nhận sự chỉ dạy của một ai.

Chàng thu hoạch được phần nào kinh nghiệm song chính hôm nay mới đúng là lúc chàng mở mang kiến thức.

Quyền pháp của lão nhân áo lam gồm nhiều chiêu thức tân kỳ giải đáp tất cả những nghi vấn về võ học. Hiện tại chàng thông suốt một cách triệt để, chẳng khác nào những bế tắc đột nhiên được mở rộng ra, con đê đã bị người phá vỡ rồi, dòng nước chảy xiết.

Chẳng những chàng học hỏi những chiêu thức về quyền pháp mà chàng còn lãnh hội được những chiêu thức bí truyền của người áo vàng.

Chàng quên cả đói, quên cả mệt nhọc, chăm chú nhìn vào cuộc đấu.

Không rõ song phương đánh nhau được bao lâu, đột nhiên lão nhân áo lam hét một tiếng lớn, còn người áo vàng cười một tiếng to.

Rồi cả hai phân khai cùng lùi lại.

Người áo vàng hỏi:

- Đủ rồi?

Lão nhân áo lam đáp gọn:

- Đủ!

Triển Mộng Bạch thở phào, nhìn ra thấy ánh dương quang chói lọi, thái dương vẫn còn ở ngay trên đỉnh đầu.

Thái dương không xê dịch trong khoảng thời gian giao đấu của họ?

Thì ra họ đã giao thủ với nhau qua một đêm tròn, lặn sang nửa ngày sau!

Lão nhân áo lam đưa tay lau mồ hôi trán, nhìn chàng hỏi:

- Tiểu bằng hữu xem đủ chứ?

Triển Mộng Bạch không đáp câu hỏi, chỉ thốt:

- Tại hạ nghĩ, cao thủ giao đấu cuộc chiến càng về khuya thì đấu pháp càng chậm lại, nhưng hai vị giao đấu càng phút càng nhanh rồi bỗng lại ngưng!

Lão nhân áo lam mỉm cười:

- Thế là người xem chưa mãn nhãn!

Người áo vàng tiếp:

- Nếu đánh nhau đến sống chết, định phân hơn kém rõ rệt và song phương đồng tài thì cuộc đấu phải diễn ra đúng như người nói. Song với bọn ta thì khác, bởi chúng ta chỉ giao đấu để tiêu khiển thôi. Vì cần tiêu khiển nên cứ đánh, càng đánh nhanh càng khoan khoái, có cần gì phải ghìm nhau, nghiên cứu từng bộ vị từ cách thủ, từ chiêu thức nữa. Nếu được đùa nhưng không tranh sự hơn kém thì càng đùa loạn càng sanh hứng.

Một cuộc đùa! Đùa loạn!

Đùa mà ai sơ suất là mất mạng ngay! Trên thế gian này có được mấy người đùa như thế?

Lão nhân áo lam tiếp luôn:

- Huống chi từ lâu ta không có dịp đánh nhau, tay chân ta ngứa ngáy quá chừng. Bây giờ được lúc giải ngứa, ta phải cố giải, càng giải nhanh càng sung sướng. Không giải ngứa bằng thích thì biết đến bao giờ lại có dịp như thế này?

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Còn đánh nhau nữa hay thôi?

Lão nhân áo lam cười vang:

- Người chưa xem bằng thích thì ta cũng chưa đánh bằng thích. Chờ cái lũ con cháu của ta đến đây, ta sẽ gây cuộc lại với lão quái vật!

Thốt xong lão ngồi xuống nhắm mắt lại điều tức.

-- o O o --